

הראשונות נטשטש הבדל זה כמעט לחלוטין. תמיד היו יחד. גם הלבוש לא היה שונה וכאמור, נעלם גם הבדל הגיל.

ליצני הדור קראו להם "שבסיל מלמד". ועל שום מה? שני ברנשים היו במטולה, שבתיל (ובהברה אשכנזית — שבסיל) ומלמד. היו אלה אב ובנו, אכרים, תמהונים במקצת. שונים ונבדלים היו משאר האכרים. ואם כי עבודת האדמה היתה זרה להם ובקושי למדו כיצד עושים במלאכה — עיבדו שדותיהם במו ידיהם ובלי חרתים ערבים ועל כך היתה גאוותם. וכשהיה בא פקיד הברון למושבה — היו השניים מתייצבים לפניו ומצהירים, כשהאחד מאשר ומחזק דברי קודמו (כדוגמת השדכן ועוזרו), בזו הלשון: "אלעיין גיחלישעט, אלעיין גיחסידעט, אלעיין גירג'דעט". (בעצמנו תלשנו, בעצמנו קצרנו, בעצמנו הובלנו הגורנה). ומתוך שהיו תמיד יחד ואין האחד אז בלי השני — "הלבישו" את שמותיהם לתרצה ואזרח שגם הם לא אזו האחד בלי השני.

גם לביה"ס הלכו יחד ולאותה כיתה. אגב, אבא לא היה מחסידי גני הילדים, הגננות של אז (אם בכלל היו) לא היו די טובות בעיניו במיוחד העברית שבפיהן, ולכן לא נשלחנו לגן. ואולם כדי שלא נהיה בטלים, חלילה, מלימודים כלשהם — היינו מלמדים הגדול את הצעיר ממנו, קרוא וכתוב. וכך נכנסנו לבית-הספר "גאונים" מושלמים.

תרצה היתה שקדנית וחרוצה בלימודים וגם בעבודה. ואזיקה — אהב להתפנק במקצת והיה מנצל את שקדנותה ונעזר לעיתים בשעורים שכבר הכינה. לימים, כשעברה ה'משפחה (רק ההורים עם שני הקטנים) לירושלים — למדו השניים בבתי-ספר נפרדים, תרצה למדה בבי"ס למל ואזיקה